

Sygn. akt IV U 259/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2017r. w S.

odwołania D. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 31 stycznia 2017r., znak: (...)

w sprawie D. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do odsetek

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustala prawo D. C. do ustawowych odsetek:

- za okres od 26 sierpnia 2014r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc sierpień 2014r.,

- za okres od 26 września 2014r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc wrzesień 2014r.,

- za okres od 26 października 2014r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc październik 2014r.,

- za okres od 26 listopada 2014r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc listopad 2014r.,

- za okres od 26 grudnia 2014r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc grudzień 2014r.,

- za okres od 26 stycznia 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc styczeń 2015r.,

- za okres od 26 lutego 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc luty 2015r.,

- za okres od 26 marca 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc marzec 2015r.,
- za okres od 26 kwietnia 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc kwiecień 2015r.,
- za okres od 26 maja 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc maj 2015r.,
- za okres od 26 czerwca 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc czerwiec 2015r.,
- za okres od 26 lipca 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc lipiec 2015r.,
- za okres od 26 sierpnia 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc sierpień 2015r.,
- za okres od 26 września 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc wrzesień 2015r.,
- za okres od 26 października 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc październik 2015r.,
- za okres od 26 listopada 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc listopad 2015r.,
- za okres od 26 grudnia 2015r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc grudzień 2015r.,
- za okres od 26 stycznia 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc styczeń 2016r.,
- za okres od 26 lutego 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc luty 2016r.,
- za okres od 26 marca 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc marzec 2016r.,
- za okres od 26 kwietnia 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc kwiecień 2016r.,
- za okres od 26 maja 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc maj 2016r.,
- za okres od 26 czerwca 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc czerwiec 2016r.,
- za okres od 26 lipca 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc lipiec 2016r.,
- za okres od 26 sierpnia 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc sierpień 2016r.,

- za okres od 26 września 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc wrzesień 2016r.,

- za okres od 26 października 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc październik 2016r.,

- za okres od 26 listopada 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc listopad 2016r.,

- za okres od 26 grudnia 2016r. do 29 stycznia 2017r. od kwoty renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy należnej ubezpieczonemu za miesiąc grudzień 2016r.

Sygn. akt IV U 259/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 stycznia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.118 ust.1, 1a, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, odmówił D. C. prawa do wypłaty odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1.08.2014r. do 31.01.2017r. wskazując, że decyzja z dnia 24 stycznia 2017r., którą zostało wypłacone wyrównanie renty za w/w okres, została wydana z zachowaniem terminów ustawowych, gdyż nie ma przeszkód prawnych, by w danej sprawie przeprowadzone było (po dniu wpływu orzeczenia) postępowanie wyjaśniające w zakresie innej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Odwołanie od w/w decyzji złożył D. C., wnosząc o przyznanie prawa do odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1.08.2014r. do 31.01.2017r. (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując się na argumentację i przepisy prawa zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-5 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony D. C. posiada wykształcenie zawodowe – mechanik samochodowy, jednak nie pracował w tym zawodzie. Pracował jako robotnik budowlany i pracownik fizyczny przy produkcji napojów. Dotychczas wykonywał również pracę dozorca oraz pracownika ochrony w zakładzie pracy chronionej – pracownika telemonitoringu.

Ubezpieczony posiadał uprawnienia do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 31 lipca 2014r. (decyzja z 12.08.2013r. o ponownym ustaleniu renty k.287 akt rentowych). W związku z upływem okresu, na jaki została przyznana renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w dniu 14 lipca 2014r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k.294 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez Lekarza Orzecznika, który w orzeczeniu z 13 sierpnia 2014r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 13.08.2014r. k.296 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika D. C. został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 23 września 2014r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.300 akt rentowych; orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 23.09.2014r. k.304 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia decyzją z 29 września 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres, tj. od dnia 1 sierpnia 2014r. (decyzja z 29.09.2014r. k.305 akt rentowych). Na skutek odwołania ubezpieczonego od powyższej decyzji Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z 30 marca 2016r. w sprawie IV U 1186/14 zmienił w/w decyzję i ustalił, że ubezpieczonemu D. C. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 sierpnia 2014r. na stałe. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że rozpoznane schorzenia kardiologiczne ubezpieczonego naruszają sprawność organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia długotrwałej częściowej niezdolności do pracy

o trwałym charakterze. Częściowa niezdolność do pracy z przyczyn kardiologicznych istnieje u ubezpieczonego co najmniej od 2012 roku. W oparciu o opinię biegłego kardiologa Sąd ustalił, że ze względu na wywiad leczonej operacyjnie choroby aorty wstępującej, utrzymującego się obecnie tętniaka aorty wstępującej (poszerzenie aorty wstępującej do 45 mm) oraz współistnienia nadciśnienia tętniczego (obecnie źle kontrolowanego) przeciwwskazana jest dla wnioskodawcy ciężka praca fizyczna. Wysilek fizyczny o intensywnym nasileniu lub izometryczny wysilek fizyczny może dawać istotne ryzyko pęknięcia tętniaka aorty wstępującej (powikłanie to jest groźne dla życia), szczególnie przy współistnieniu nadciśnienia tętniczego. Biegły miał na uwadze, że ubezpieczony jest wykwalifikowany do pracy fizycznej i taką też pracę dotychczas wykonywał, zaś rozpoznane schorzenia kardiologiczne znacznie ograniczają jego możliwości zatrudnienia zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Choć biegły uznał, że ubezpieczony może wykonywać pracę dozorca – pracownika telemonitoringu w firmie ochroniarskiej, to jednak praca w charakterze mechanika samochodowego (w pełnym zakresie) lub pracownika ochrony (w pełnym zakresie) czy też inne prace fizyczne wykonywane przez niego w przeszłości i wiążące się z podejmowaniem okresowo intensywnego wysiłku fizycznego, w szczególności izometrycznego, są przeciwwskazane. Co więcej, zdaniem biegłego kardiologa, choroba aorty nie poddaje się całkowitemu wyleczeniu, zaś celem leczenia jest jedynie zapobieganie progresji (poszerzenia aorty) i zapobieganie jej pęknięciu. Nawet przy optymalnym leczeniu ryzyko pęknięcia tętniaka aorty jest u wnioskodawcy podwyższone. Biegły lekarz kardiolog nie miał wątpliwości, że występujące ograniczenia zawodowe są trwałe. (opinia biegłego kardiologa oraz wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 30 marca 2016r. wraz z uzasadnieniem w sprawie IV U 1186/14 - k.57-60 oraz 94 i 96-98w w/w akt). Wyrokiem z 17 listopada 2016r. Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację organu rentowego od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach. Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów organu rentowego co do naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego i procesowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17 listopada 2016r. wraz z uzasadnieniem k.127 i 131-135v akt IV U 1186/14 Sądu Okręgowego w Siedlcach).

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie oddalający apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach wpłynął do organu rentowego w dniu 15 grudnia 2016r. (k.330-335v akt rentowych). Wykonując ten wyrok, organ rentowy wydał w dniu 5 stycznia 2017r. decyzję, w której przyznał ubezpieczonemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 sierpnia 2014r. na stałe. Organ rentowy ustalił termin płatności renty na 25. dzień każdego miesiąca (decyzja z 5.01.2017r. k.341 akt rentowych). Decyzją z dnia 24 stycznia 2017r. organ rentowy dokonał wypłaty na rzecz ubezpieczonego renty za okres od 1 sierpnia 2014r. do 31 stycznia 2017r. Należność ta została wypłacona ubezpieczonemu w dniu 30 stycznia 2017r. (decyzja z 24 stycznia 2017r. o przeliczeniu renty k.350 akt rentowych).

W dniu 16 stycznia 2017r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonego o wypłatę odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty za okres od 1 sierpnia 2014r. do 16 stycznia 2017r. (wniosek k.347 akt rentowych). Zaskarżoną decyzją z 31 stycznia 2017r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do wypłaty odsetek od wyrównania renty z tytułu niezdolności do pracy za okres od 1 sierpnia 2014r. do 31 stycznia 2017r. (zaskarżona decyzja z 31 stycznia 2017r. k.352 akt rentowych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie D. C. okazało się uzasadnione.

Stosownie do treści art.85 ust.1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 963), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, przy czym nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Z kolei w myśl art.118 ust.1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 887) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust.2 i 3. Zgodnie z ust.1a wskazanego przepisu w razie

ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wypływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W myśl ust.2 powyższego przepisu jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ustępie 1.

W niniejszej sprawie renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy należna ubezpieczonemu za okres od 1 sierpnia 2014r. do 31 grudnia 2016r. nie została mu wypłacona w terminie. Z akt rentowych ubezpieczonego wynika, że termin płatności renty upływa każdego 25. dnia miesiąca. Tymczasem świadczenie rentowe za w/w okres zostało wypłacone ubezpieczonemu łącznie za cały okres w dniu 30 stycznia 2017r. razem ze świadczeniem za styczeń 2017r. Rozstrzygnięcie sprawy zależało zatem od ustalenia, czy opóźnienie w wypłacie świadczenia było następstwem okoliczności, za które Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności, czy też przeciwnie organ rentowy ponosi odpowiedzialność za brak terminowej wypłaty świadczenia. Wbrew twierdzeniom organu rentowego fakt, że organ rentowy wykonał wyrok Sądu, zmieniający decyzję organu rentowego i ustalający prawo ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 sierpnia 2014r. na stałe, poprzez wydanie decyzji z 5 stycznia 2017r. i 24 stycznia 2017r. nie przesądza o tym, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w przyznaniu i wypłacie renty. Wyrokiem Sądu ustalono prawo ubezpieczonego do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, ale analiza akt postępowania sądowego toczącego się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach w sprawie IV U 1186/14 pokazuje, że w postępowaniu tym nie ujawniono żadnych nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, których nie mógł ustalić organ rentowy w toku rozpoznania wniosku ubezpieczonego o to świadczenie z 14 lipca 2014r. Przeciwnie, analiza okoliczności sprawy prowadzi do wniosku, że przyczyną, dla której organ rentowy decyzją z 29 września 2014r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, było błędne ustalenie przez lekarza orzecznika ZUS, a następnie przez komisję lekarską ZUS, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Należy podkreślić, że błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS o braku niezdolności do pracy jest okolicznością, za którą organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Zarówno bowiem lekarz orzecznik ZUS, jak i komisja lekarska ZUS działają w ramach organu rentowego i jeśli przyczyną nieprawidłowej decyzji organu rentowego była błędna ocena stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie przez lekarza orzecznika lub przez komisję lekarską ZUS to błąd taki stanowi błąd organu rentowego rodzący odpowiedzialność na podstawie art.85 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi z 19 listopada 2013r. w sprawie III AUa 295/13, Lex nr 1402872). Z uzasadnienia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 13 sierpnia 2014r. i uzasadnienia orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z 23 września 2014r. stanowiącej podstawę decyzji z 29 września 2014r. o odmowie przyznania ubezpieczonemu prawa do dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy (k.26-27 i 32 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej) wynika, że ustalając, iż ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS błędnie ocenili aktualny stopień zaawansowania schorzeń. Niewłaściwa analiza stopnia zaawansowania występujących u ubezpieczonego schorzeń, głównie z zakresu kardiologii doprowadziła organ rentowy do błędnych ustaleń, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Tymczasem stan zdrowia ubezpieczonego, a w szczególności leczona operacyjnie choroba aorty wstępującej, utrzymujący się obecnie tętniak aorty wstępującej (poszerzenie aorty wstępującej do 45 mm) oraz współistnienie nadciśnienia tętniczego nie pozwalają ubezpieczonemu na wykonywanie pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Co więcej podkreślono, że choroba aorty nie poddaje się całkowitemu wyleczeniu, zaś celem leczenia jest jedynie zapobieganie progresji (poszerzenia aorty) i zapobieganie jej pęknięciu. Nawet przy optymalnym leczeniu ryzyko pęknięcia tętniaka aorty jest u wnioskodawcy podwyższone. Biegły kardiolog uznał, że stan zdrowia ubezpieczonego w porównaniu do stanu sprzed sierpnia 2014r. nie uległ zmianie, a z pewnością nie nastąpiła żadna poprawa (opinia biegłego kardiologa k.57-60 akt sprawy IV U 1186/14 SO w Siedlcach). Niezasadność stanowiska organu rentowego została potwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z 30 marca 2016r., a następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 17 listopada 2016r. (k.94 i 127 akt IV U 1186/14 SO w Siedlcach). Na marginesie wskazać jeszcze należy, że równoległa opinia przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w w/w sprawie, sporządzona w dniu 26 stycznia 2015r. przez zespół biegłych, w której biegli stwierdzili, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (opinia k.12 akt IV U 1186/14) nie zmienia powyższych ustaleń co błędnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego przez organ rentowy. Podkreślić bowiem należy,

że w/w opinii biegli odnosili się do wykonywania przez ubezpieczonego pracy w charakterze dozorca, a zatem pracy, którą ubezpieczony podjął w okresie pobierania renty przyznanej z uwagi na niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Odniesienie się przez biegłych do tego rodzaju pracy było od początku nieprawidłowe i wpłynęło na wydanie przez nich opinii nieuwzględniającej faktycznych kwalifikacji ubezpieczonego.

Skoro zatem organ rentowy błędnie ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy i na tej podstawie nie przyznał ubezpieczonemu renty z tytułu niezdolności do pracy, to niczym nieuzasadnione jest jego obecne twierdzenie, że nie ponosi on odpowiedzialności za opóźnienie w wypłacie tego świadczenia. Okolicznością niezbędną do rozpoznania wniosku ubezpieczonego o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy było dokonanie oceny jego stanu zdrowia. Stwierdzić zatem należy, że dla odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych istotne jest, czy organ rentowy dysponował takimi informacjami, które umożliwiłyby mu dokonanie prawidłowej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego jeszcze na etapie postępowania przed organem, innymi słowy - czy istniały przeszkody by Lekarz Orzecznik ZUS oraz Komisja Lekarska ZUS wydali orzeczenie o niezdolności do pracy. W konsekwencji powyższego, ani wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z 30 marca 2016r., ani wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 listopada 2016r., ani oświadczenie wnioskodawcy stwierdzające wysokość osiąganego przychodu od miesiąca przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy złożone w dniu 16 stycznia 2017r. nie stanowiły w istocie wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Należy ponadto podkreślić, że brak orzeczenia przez Sąd na podstawie art.118 ust.1a o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. Na stanowisku takim stanął Sąd Najwyższy w uchwale z 24 marca 2011r. w sprawie I UZP 2/11 (OSNP 2011/19-20/255). W takim samym kierunku wypowiedziały się również sądy powszechne (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 9 maja 2013r. w sprawie III AUa 1700/12, Lex nr 1322434). Sąd Okręgowy w całości podziela te poglądy.

Reasumując, Sąd ustalił, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do wypłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w wypłacie renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 sierpnia 2014r. do 31 grudnia 2016r. i odsetki te są płatne od każdej miesięcznej kwoty świadczenia w powyższym okresie, czyli od dnia następnego po dniu płatności, tj. od 26 dnia każdego miesiąca, do dnia 29 stycznia 2017r., tj. dnia poprzedzającego wypłatę na rzecz ubezpieczonego nominalnej kwoty świadczenia, co nastąpiło w dniu 30 stycznia 2017r.

Mając na uwadze całokształt powyższych okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.